

Оксана Калина

МИСЛИВЕЦЬ ЗА ПРИВИДАМИ

МИСЛИВЕЦЬ ЗА ПРИВИДАМИ

Славко стояв на тролейбусній зупинці і слухав пісню свого тезка — Вакарчука. «Стріляй, скажи чому не можеш ти зробити цей, останній крок», — муликав він собі під носа. Власне, пісня була майже про нього. Стріляти Славко ні в кого не збирався, а от останній крок зробити боявся. Полягав він у тому, щоб зізнатися у високий почуттях одній особі. Дівчині, жінці точніше. Бо та особа (Славко про себе саме так не романтично її називав, аби пригальмувати почуття, оскільки дах йому почали зносити геть чисто) на його страждання не реагувала ніяк. Така okazія з ним не траплялася вже давно, власне — ніколи. Славко належав до того типу чоловіків, які приваблювали жінок не зрозуміло чим, оскільки якоюсь зовнішньою красою не відрізнялися. Про якусь особливу силу духу чи рокфеллерівське багатство теж мови не було. Середньостатистичний чоловік, середньостатистичної зовнішності і статків. Та було в ньому те, що полонило жінок. Одним словом — бабій. Такі завжди приманюють, бо знають, як з жінками поводитися. Правда, сприймають їх суто

як предмет власного задоволення.

Кохання у Славка відбувалося згідно принципу — прийшов, побачив, перемиг. Тобто, йому був цікавий процес завоювання мети, а не сама мета, тобто жінка. Коли чергова «любов» здавалася на милість переможця, Славко втрачав до неї інтерес. Він це називав «здоровими чоловічими мисливськими інстинктами». Може й так.

Та цього разу все сталося не так, як гадалося. «Особа», котра носила прозаїчне ім'я Галина, виявилася чи то міцним горішком, чи то просто розумною жінкою, котра розгадала Славкову натуру на раз. Здаватися не думала. Більше того, в її погляді світилося відверте глузування й насмішка. Ох, як це зачепило Славка! Він і не зтямився, як закохався по вуха. А може й не закохався. Може то на нього так діяла недосяжність мети.

Якби те не називалося, Славко втратив сон і спокій і навіть машину покоцав через «особу». Їхав позавчора, вів з нею внутрішній монолог на предмет: «ну і якого дурня тобі не вистачає?», що в перекладі мало означати «ти мені дуже подобаєшся, давай будемо разом», й не зчувся, як проскочив на червоний і в'їхав в зад сріблястий «Шевроле». «Шевроле» відкараскалась легким переляком і певною сумою грошей, яка перекочувала з гаманця Славка до її власника. А от Славкова автівка нині почивала в автосервісі.

Тож того чудового зимового дня він стояв на тролейбусній зупинці і метикував, як завоювати Галю. «Давай, тисни гачок! Стріляй, мій ангелок» — між тим у навушниках телефону виспівував його тетка. Раптом Славко відчув глухий удар. Йому здалося, що його вдарило в спину. Ні, в голову. А може й в голову й в спину разом, не сильно, але відчутно. На мить тетка у навушниках замовк, навколо розлилася якась незрозуміла, моторошна тиша. Славкові навіть здалося, що йому позакладало вуха, ніби після контузії.

Він притис долоні до вух, навушник боляче врізався в плоть, зате тиша зникла й Вакарчук далі виводив свою пісню.

«Слава Богу!» — подумав Славко, хоча набожним зроду не був. Чомусь та миттєва тиша здалася йому такою... тривожною, що він навіть трохи злякався, хоча боягузом ніколи не був. Ото хіба тільки з Галею, особою цією розпрекрасною, маху дав.

Підійшов тролейбус. Славко, затягнутий людським виром, зайшов в середину салону.

«Ох ти ж йоли пали, — штовхаючись між людей подумав він, — давненько є суспільним транспортом не користувався».

От до чого доводить любов! — раптом в голос сказав він і багатозначно закотив очі під лоба.

Вам, кобелям, тільки й любов! — цикнула на

славка якась дебела тітка.

Ага! — загикав той, що може бути краще й солодше, аніж гарна молодичка. Така, як оце ви, наприклад!

Тітка підозріло подивилась на Славка і раптом посміхнулася на весь рот.

От вже таке скажете! — промуркотіла вона, кокетливо поправляючи волосся, що вибилося зпід шапки.

Славко знову багатозначно закотив очі під лоба. Раптом він відчув на собі чийсь погляд. Чоловік озирнувся і побачив, що з іншого кінця вагону на нього уважно дивиться якийсь кремезний вусань, років за п'ятдесят віком.

«Чого витріщився, дядьку- подумав Славко, — мужиками зроду не цікавився».

Між тим вусань просто спопеляв Славка поглядом.

«Та ж трясця твоїй матері! — почав нервувати чоловік, — я тобі, козел, грошей винен, чи що?»

Їхати Славку треба було ще три зупинки, але він настільки незатишно почув себе під тим пильним поглядом, що вирішив вийти і пройтися пішки.

По дорозі він думав про того чолові'ягу з тролейбусу. «Може я в нього бабу відбив? — гайнула думка, — але ми ж наче у різних вікових категоріях. Мені тридцятка через місяць стукне,

йому вже добряче за 50. Навряд чи ми десь пересікалися».

Так ні до чого й не додумавшись, Славко вирішив викинути цю пригоду з голови й почимчикував веселенько далі.

Дорога його пролягала на роботу. Працював Славко на телебаченні відеооператором. Роботу свою любив, мабуть, ще більше від жінок. Він вмів виловлювати серед безлічі подій такі класні кадри — соковиті, промовисті, що підводку можна було вже й не робити. Й так вже з самої картинки було зрозуміло, про що тут мова, і ху із ху в цьому сюжеті. Дівчата-журналісти Славка за це просто обожнювали (ну і не лише за це).

По дорозі на роботу Славко вирішив заскочити в автосервіс, бо часу до виїзду на сюжет було ще достатньо. Свого «Хюндайчика» він теж дуже любив, і не уявляв, як без нього протримається тиждень. Вирішив трохи підігнати майстрів.

Доки петляв дворами, аби скоротити дорогу до автосервісу, надібав один цікавий магазинчик. У вітрині на манекені був одягнений класний джемпер! Грубої в'язки, але елегантний, улюбленого чорного кольору. Славко вирішив, що купить його обов'язково — він завжди був франтом.

Розглядаючи джемпер чоловік раптом побачив відображення у вітрині знайомої вусатої

пики з тролейбусу. Кремезний вусань все так же пильно дивився на Славка і, як тому здалося, тяжко зітхав. На мить чоловік закрив очі, маючи надію, що це йому привиділося, потім відкрив. Вусаня у вітрині вже не було. Славко сторожко озирнувся — поряд нікого. Раптом він відчув, як по спині холодними черв'яками почав сповзати піт. Він що, з розуму сходить? Благо б якась красуня привиджувалася, а тут... хрін моржовий вусатий! Славко мимоволі потягся руками до голови. Наче ціла, й не болить. Що за чортівня коїться?!

Він постарався відігнати дурні думки з голови, але настрої було остаточно зіпсовано. Славко передумав іти до автосервісу і поплівся на роботу, час від часу озираючись, чи, бува, не слідкує за ним вусань. Це було страшенно неприємне відчуття — знати, що, можливо, хтось тебе сторожує.

На прохідній Славка, як завжди, зустріла вахтерка тітка Віра. Зазвичай у нього для неї знаходилася пара приємних слів (тітка його прикривала, коли він затримувався типу по роботі з якоюсь журналісточкою аж до ранку). Та цього разу Славко, мов та туча, просунувся мимо й навіть не кивнув. Тітка Віра здивовано на нього подивилася, але нічого не сказала.

Біля монтажної Славка перейняв Антон, колега. «Знову почне чіплятися зі своєю студією, —

невдоволено подумав той, — задовбав вже».

Привіт, — Антон захопив Славка за руку, — ну, ти подумав?

Слухай, я поки що не готовий щось конкретно тобі відповісти.

Антон спохмурнів.

Але ж який шанс! — вигукнув він, — у мене зараз є гроші для відкриття невеличкої фото і відео студії. З тебе — мінімальні грошові вкладення, робота з людьми і головне — творчість! Ти майстер кадру. Тут тебе ніхто не перевершить! З мене — організація процесу.

Славко мовчав. Перспектива і справді була заманливою. З іншого боку, своя справа — то завжди купа геморою, головного болю і відповідальності. Клопоти, одним словом. А в нього — любов чергова.

Мабуть, ці думки ясно відобразилися на Славковому виразному обличчі, бо Антон, мало не плюнувши, сказав:

Яснапанятна. Кохання-зітхання. Одні баби у тебе на умі, Славко. Може, дорослішати пора? Скільки можна на чужого дядю горбатитися? Хоч би дійсно в тебе любов справжня була. А так... Знаєш хто ти?

Ну? — Славко скорчив бридливу міну, мовляв, зараз буде повчати.

Мисливець за привидами. От добив ти

чергову красотку, зтягнув її до ліжка, тиждень, два полюбив. А далі? Порожнеча, розчарування, спад енергії. Бо то не любов, а привид, фантом, ілюзія. І знову ти починаєш за кимось бігти, досягати, щоб відчути, ніби живий. А в руках знову одні привиди.

Славко слухав Антона і, судячи з того, що йому захотілося його негайно побити обізвати підкаблучником, котрий далі жінчиної спідниці нічого не бачить, зрозумів — колега має рацію. Останнім часом саме так він себе й почував. Кралі, що з калейдоскопічною швидкістю змінювали одне одного почали набридати. Їм від нього потрібні були лише розваги та подарунки. Славко мав відкритий доступ до багатьох розважальних закладів, бо не раз надав їх власникам певні послуги. На жодну з тих дівок, які останнім часом побували у нього в ліжку, не можна було покластися. Славко був впевнений — якщо раптом він, наприклад, захворіє, ніяка краля за нього турбуватися не стане. Чому він натрапляє саме на таких? Згідно принципу — який ішов, таку й знайшов. Мабуть, так.

Раптом Славко краєм ока помітив у кінці довжелезного студійного коридору знайому кремезну постать. Він завмер, намагаючись не дивитися в той бік. Та все ж побачив, що вусань підняв вказівний палець до гори, потім тикнув його в бік Антона. Мовляв, слухай, що розумна людина

каже. Цього Славко вже стерпіти не зміг.

Ах ти ж хрін моржовий! — заволав він на всю пельку, — я зараз тебе прибію!

Славко відштовхнув здивованого Антона і, мов покусаний джмелями, кинувся в кінець коридору. Люди, дивлячись з яким знавіснілим виразом обличчя він мчить, кидалися в розтіч. Лють настільки засліпила Славка, що він навіть не помітив, що вусань щез. Славко, з розмаху вперся в стінку, біля якої тільки що стояв той хрін, і почав гарячково мацати її руками.

Де ти, наволоч?! Де ти є, питаю?! — валував він, мацаючи, наче сліпець, ту прокляту стіну. Вусаня не було.

Раптом він об щось спіткнувся і з розмаху гепнувся на коліна.

Ти що, помолитися надумав? — почув він насмішкуватий жіночий голос. Звів очі до гори. Перед ним стояла Галя.

Не висока, трохи повнувата в потрібних місцях, рудоволоса з прозорими зеленими очима. Вона була зовсім, як кажуть, не в Славковому смаку. Тому завжди подобалися брюнетки з холодними блакитними очима. І що він в ній знайшов? Може те, що розумна до сто біса? От уже редактором відділу культури стала. Через той розум Славко Галю, сказати чесно, навіть побоювався. Інші — баби як баби. Я їй подарунки-розваги, вони

мені — секс, скандали, винос мізків в потрібних і не потрібних місцях. Все ясно і зрозуміло. А цій, принцесі, ти подивись: спільність інтересів подавай, почуття, взаємоповагу. Блін!

От скажи, якого дурня тобі ще треба? — раптом промовив Славко давно заготовану фразу із свого внутрішнього діалогу. Ту саму, яку він не наважувався сказати.

В сенсі? — здивувалася Галя, а потім додала, а, ясно! Вважаєш, що у твоїй особі мені привалило не аби яке щастя, друже мій? Прошу пардону, але на який ляд ти мені потрібен? Кожного кварталу, як блудливого козлика, шукати тебе по чужих городах? То не для моїх нервів!

А може я змінюся!

Нууууу, — Галя пирхнула, — горбатого, як кажуть, тільки могила справить.

Раптом Славка наче хто в бік штирхнув. Він подивився у протилежний кінець коридору, звідки тільки що прибіг. Там, мов гора, височів вусань. Він схрестив на грудях руки і дивився на Славка з німим докором.

Ти його бачиш? — спитав він у Галі. Голос зрадницьки тремтів.

Кого? — здивувалася та.

«Точно — клініка, — подумав Славко, — значить, мені одному ввижається».

Нікого, — чоловік мотонув головою в надії

відігнати видіння. А дзуськи: вусань цього разу залишився на місці. Він раптом простягнув руку і помахав нею Славка, мовляв, йди сюди, кому кажу.

Я прийду, я зараз прийду і так тобі навалю!!! — заревів Славко і хотів було зірватися з місця, але вусань щез. Чоловік безсило привалився до стіни.

Тебе що, чергова пасія чимось на зразок мозкового сифілісу заразила? — спитала Галя. Вона ніколи не церемонилася у висловах.

Біс його знає, втомлено відповів Славко, — переслідує мене з самого ранку.

Хто? — спитала вкрай здивована Галя.

Та ніхто, махнув рукою Славко, — піду я.

Тули, тули, — проспівала Галя. В очах її промайнуло щось схоже на жаль, ніби їй не хотілося, щоб Славко йшов. А можу то йому тільки здалося. Він уже сам собі не вірив.

Тебе, видно, в дитинстві мамка недолюбила, — раптом, ні з того, ні з сього сказала Галя, — інакше б ти не скакав, на все, що рухається. Таким чином поповнюєш запаси недоданої любові.

«Психологиня, мати твою», — подумав Славко, але без злоби. Він чомусь ніколи не злився на Галю, що б вона не молола. Тим більше, в чомусь вона була права. Мама дійсно завжди була зайнята влаштуванням особистого життя,

виховувала Славка бабуся.

На зйомку того вечора він не поїхав, сказав, що захворів. Таїса, журналістка з відділу культури, дуже засмутилася. Колись у Славка з неї була коротка інтрижка і з тих пір вона вважала його неперевершеним коханцем. Така позиція з її боку чоловіку, звісно, подобалася, тому з Таїсою він працювати любив. І робота і легкий, ненав'язливий флірт, що гарячить кров. Та тільки не сьогодні.

Годин до 11 вечора Славко тинявся по місту. На вулиці було холодно, але думка про те, що потрібно повертатися в порожню квартиру його лякала.

«Треба було кота залишити, — подумав Славко, — жива душа була б у помешканні».

Одного разу він підібрав на вулиці блошного кота. Худющого, брудного, страшного. Вилікував його, привів до людської, чи то пак, належної котячої подоби. І стали вони жити, як кажуть, душа в душу. Аж тут у Славка нова пасія завелась з якою він (ну чесно!) мав намір йти по життю аж до гробової дошки. У пасії була алергія на котячу шерсть, тож він сплавив Тома до бабусі в село. Кіт, доки їхали в машині, мовчав. А коли вже Славко виходив з бабусиної хати, вчепився йому в ногу так, що ледве відірвали і дивився... благально, мовляв, не залишай. А Славко залишив. Він знав, що бабуся кота не образить, та на душі все одно було тяжко.

Але ж вдома на нього чекала чергова остання любов вся в соплях і алергії!

Любов та через місяць випарувалась. Славко хотів було Тома назад забрати, але кіт демонстративно перестав його впізнавати.

«Єдиного друга з я тоді здав, — подумав чоловік, — і заради кого?».

Аби не пхатися додому, Славко зайшов у якусь забігайлівку. Замовив котлету, салат, каву і двісті грам коньяку. Почав аналізувати все, що трапилося з ним за сьогоднішній день. Аналітик з нього виявився кепський, бо ні до чого путнього він так і не додумався, крім того, що, мабуть, почав скочуватися з розуму.

«Може й правда — сифіліс? — похмуро посміхнувся він, — підчепив від якоїсь...»

Й раптом так паскудно стало на душі. Не через сифіліс, якого у нього не було — Славко дбав про безпечний інтим і власне здоров'я. А просто тому, що живе от він на світі, а для чого? Для кого? Може когось щасливим зробив? Чи сам коли щасливим ходив? Може, права розумниця Галка і він таким чином шукає любові? А отримує що? Як там казав Антон? Привидів у руках? Якщо пристати на Антонову пропозицію про власну студію? Буде зайнятий, не вистачатиме часу на всілякі дурниці. Бо тільки тепер Славко раптом зрозумів, що втомився від безглуздох «привидів» у своєму житті.

І так! Так! ТАК!!! Він — дорослий мужик не слабкого і не лякливого десятку потребує у своєму житті любові! Отієї простої, надійної, звичайної, яку може дати дійсно любляча жінка. І так — він не знає, як такої любові досягти і де неї шукати! Славко зроду в цьому нікому б не зізнався, бо який же він тоді мачо? Але перед собою чого критися?

Славко вже давно вихилив свої двісті коньяку і хотів замовити нову порцію. Підняв голову. Навпроти нього за столиком сидів вусань. Мабуть, спиртне так подіяло, але Славко не злякався, йому навіть стало весело.

Сто грам будеш? — спитав він у вусаня.

Той мовчки кивнув. Славко замовив.

Ти хто? — запитав чоловік спостерігаючи, як вусань смакує напій.

Травматолог, — відповів той. Голос низький, але приємний.

Ну і що тобі, травматолог, від мене потрібно?

Витягти тебе хочу.

Куди це? — здивувався Славко, — на лоно природи, чи що?

Для початку на цей світ. А далі котись куди хочеш, хоч на лоно природи, хоч на Марс. Заколебав ти мене вже суттєво.

Я тебе заколебав? — отеретів Славко, — та це ти за мною носишся, наче цнотлива за своїм першим. Куди не плюнь — всюди вродишся!

Я тебе, придурка, кличу, кличу, а ти або шарахаєшся від мене, наче я прокажений, або прибити хочеш! А я тебе, може, в нове життя кличу! — прогуркотів вусань. Він дійсно був кремезним чолов'ягою. Славко раптом подумав, що навалить такому навряд чи вдасться.

О, придумав! — раптом радісно заволав він, — я завтра до психіатра піду!

З якого переляку? — не зрозумів вусань.

Здаватися. І тебе заодно здам! Ти ж мені ввижаєшся. Тебе, крім мене, більше ніхто не бачить! Це значить, що я з'їхав з катушок! — радісно заржав Славко.

Точно! — резюмував вусань і додав, — коротше, остогид ти мені. Вертайся, кажу!

Він раптом піднявся з-за столу на весь свій немаленький зріст, потім нахилився над Славком і так лягнув його своєю велетенською долонею по потилиці, що в того аж в очах потемніло. Потім задзвеніло у вухах.

Славку на мить здалося, що він втратив свідомість, бо навколо все потемніло. Та через хвилику почало світлішати. Врешті решт посвітлішало так, що він побачив у себе над головою щось білосніжне, але в тонких павутинках тріщинок. Чоловік з подивом зрозумів, що то, видно стеля.

Ремонт давно робили? — запитав він невідомо